

KATHRYN TAYLOR

DARINGAMO DVARAS

Sugrįžimas

Prologas

Niujorkas

Kai atsidarė lifto kabinos durys ir Benas žengė į platų koridorių, jis buvo priblokštas – viskas aplinkui buvo taip artima, taip pažįstama. Nė pats nebenutuokė, kiek kartų jo jau eita šiomis blizgančiomis tamsaus marmuro grindimis link administratorės stalo koridoriaus gale, – bet kuriuo atveju taip dažnai, kad nebekreipė dėmesio į netiesiogiai apšviestą, tviskančią įmonės emblema „Sterling & Adams Networks“, besipuikuojančią administratori už nugaros. Tačiau dabar Benas emblema pastebėjo ir netgi įsispoksojo į ją, žvelgė kaip į pažįstamą daiktą, bet tarsi naujomis akimis.

Žinoma, įmonė jam vis dar priklausė, ir Benas didžiavosi drauge su Piteriu taip ją išplėtojęs, kad dabar gali sau leisti samdytis darbuotojų ir dirbti įsikūręs paties Manhatano centro dešimtajame prašmatnaus biurų pastato aukšte. Bet po šitiek laiko vėl čia atsidūrus viskas atrodė kažkaip kitaip, nei tikėjosi. Arba gal jis pats kitaip...

– Pone Sterlingai! – nustebusi pašoko jauna azijietė administratorė, atpažinusi Beną. Matyt, apie jo atvykimą Piteris nebuvo pranešęs.

– Sveika, Čen Lu, – eidamas pro šalį linktelėjo jis.

– Sveiki parvykę! – atsigavusi iš netikėtumo, su spinduliuojančia šypsena šūktelėjo ji Benui pavymui, šiam toliau einant pro stiklines duris link įmonės vadovų biurų.

Viskas ir čia buvo taip kaip anksčiau: jo ir Piterio nuotraukos atsiimant apdovanojimus, šiuolaikiškai įrengtas laukiamasis priešais įdviejų biurus. Bet visa tai Benui staiga pasirodė keistai svetima.

– Benai!

Sjena Volker sėdėjo prie savo stalo laukiamajame ir, priešingai nei Čen Lu, akivaizdžiai laukė jo ateinant – neatrodė, kad būtų bent kiek nustebusi. Tiesa, jos šypsena buvo santūroka, iš to galėjai numanyti, kad Piteris jai buvo jau pranešęs, kodėl Benas čia.

Sjena žiojosi kažką sakyti, tačiau Benas pirma norėjo baigti nelengvą pokalbį su kompanionu ir mostelėjo į Piterio biurą.

– Ar jis ten? – tik paklausė.

Sjena linktelėjo. Prieš užeidamas Benas trumpai pasibeldė.

Piteris sėdėjo prie rašomojo stalo beveik neįžiūrimas už dviejų kompiuterių ekranų ir šūsnies dokumentų bei segtuvų, kuriuos buvo išsidėliojęs aplinkui. Šis vaizdas taip pat nebuvo naujas, tik šiandien Piteris nesišypojo ir nė nesirengė atsistoti. Be to, ir chaosas ant Piterio darbo stalo šitaip nebadė akių, kaip buvo pratęs Benas.

– Tu čia apsitvarkęs, – su nuostaba pareiškė jis.

– O tu praradęs protą, – piktai atsikirto Piteris, visgi pakilęs nuo kėdės. Žvelgdamas įsiūčiu liepsnojančiomis akimis jis palinko per stalą. – Ir kad iš pat pradžių būtų aišku: mano atsakymas lieka tas pats: „Ne!“

Benas giliai įkvėpė oro. Žinojo, kad Piteris priešinsis, ir netgi jį suprato. Tačiau vis dėlto draugui teks susitaikyti su jo sprendimu.

– Piteri, tavo leidimo ir neprašau, – priminė jis. – Aš tvirtai apsisprendžiau.

Piteris ilgokai patylėjo, paskui pakratė galvą.

– Tai ji dėl to kalta, ar ne? Toji veterinarė! Tai ji apsuko tau galvą, ir tu nebesugebi blaiviai mąstyti!

Benas pagalvojo apie Keitę, laukiančią jo bute, ir nejučia atsiduso.

– Patikėk, Piteri, aš galiu labai blaiviai mąstyti. Ir suprantu, kad tau tai šiek tiek netikėta. Visgi aš...

– Šiek tiek netikėta? – įtūžęs pertraukė jį Piteris ir vėl susmuko ant kėdės, tarsi jam ūmai būtų pakirtę kojas. – Šiek tiek netikėta? Ar tu rimtai kalbi? Dieve mano, dar sekmadienį tvirtinai man, kad lauki nesulauki, kol paliksi Daringamo dvarą ir Kemdenus. Nebenorėjai turėti nieko bendra su savo prakilnia angliška šeima ir jau beveik sėdėjai lėktuve atgal į Niujorką. O po poros valandų praneši man apsigalvojęs ir ketinąs atsiskyti visko, ką mudu sukūrėme per daugybę metų, kad visą savo turtą sukištum į tą seną dėžę, kuri tuoj tuoj atsidurs ant bankroto slenksčio! Apgailestauju, partneri, tačiau visa tai ne tik šiek tiek netikėta, bet ir verčia gerokai suabejoti tavo proto sveikata.

Jis priekaištaujamai nužvelgė Beną, šis atlaikė draugo žvilgsnį neparodydamas, kad tai nors kiek būtų jį paveikę.

Piterio žodžiai nuskambėjo taip, tarsi jis manytų, kad Benui išties trūksta vieno šulo. Kad jis elgiasi visiškai neprotingai. Benui ir pačiam buvo aišku, kad jo sprendimui nėra jokio pagrindo, veikia daugybė priežasčių prieš. Nors Kemdenai ir yra jo šeima, senelė dėjo visas pastangas, kad jis nė už ką negalėtų tapti jos dalimi. Tai jį iki šiol siutino, o dabar, šeimai atsidūrus ant finansinio žlugimo slenksčio, būtų puiki proga atkeršyti... Galėtų ramiai sau žiūrėti, kaip Daringamo dvaras bankrutuoja. Bet jis nusprendė Kemdenams padėti, nors ir suvokdamas, kad, ko gero, daro klaidą.

– Tu negali manęs sulaikyti, Piteri, ir visai nesvarbu, ką tu sakai, – ištarė jis, atlaikydamas priekaištaujantį draugo žvilgsnį. – Aš tai padarysiu.

– Betgi tu negali imti ir palikti mane vieną, – užprotestavo Piteris, ir Benas jo balse išgirdo paniką. – Be tavęs aš čia nesu-sitvarkysiu.

Su šiuo teiginiu Benas nesutiko.

– Tai netiesa. Sudaręs sandorį su Stenfordu ką tik įrodei, kaip puikiai susitvarkai. O jeigu nori ir vėl turėti partnerį, pasi-kviesk ką nors kitą. Nuo manęs tu nepriklausai.

Benas suvokė, kad negailestinga šitaip užmėtyti Piterį fak-tais. Tačiau jis ne iš tų, kurie neišdrįsta kalbėti tiesiai šviesiai. Ir tikrai jau ne šiuo atveju.

– Tą aš nujaučiau, – Piteris atsiduso, jo atodūsis nuskam-bėjo kaip dejonė. Susitaikymo su likimu atodūsis, nes pažinojo Beną kaip niekas kitas ir gerai žinojo, kada šis kalba rimtai. – Kodėl? – paklausė jis ir papurtė galvą. – Paaiškink man, Benai, kodėl taip rizikuoji dėl tos anglės?

Benas patraukė pečiais, nes nebuvo tikras, ar bičiulis įstengs suprasti jo motyvus. O jie buvo visiškai paprasti.

– Nes aš noriu sužinoti, ar gebėsiu tai padaryti.

Jis vėl prisiminė tą popietę prieš dvi dienas, kai iš oro uosto grįžo į Daringamą – pas Keitę, kurios atsisakyti neįstengė. Ne-turėjo supratimo, kodėl su ja viskas buvo kitaip nei su kitomis moterimis jo gyvenime, bet jam buvo nepakeliama mintis, kad daugiau jos neišvys. Norėjo būti su ja ir iš pradžių galvoje jam sukosi vienintelė vieta: Niujorkas.

Tačiau, kai apkabinęs Keitę stovėjo priešais popietės saulės nuauksintas dvaro arklides, jam pasidarė aišku, kad ji niekaip nepajėgs atsisakyti gyvenimo Anglijoje. Ir ūmai suvokė, kad ir jis jaučiasi panašiai. Todėl tik pats sau galėjo atsakyti, ar tikrai verta statyti ant kortos visą savo turtą, kad išsaugotų Daringa-mo rūmus. Jis visiškai nenorėjo išvažiuoti, nors nuolat atkakliai tą tvirtino, troško pasilikti ir priimti iššūkį, kuris atrodė toks neįveikiamas.

Gali būti, kad jam ir nepavyks išgelbėti Daringamo dvaro, tačiau pamėginti verta. Žinoma, rizikuoja savo turtu, bet pini-gai Benui niekada nebuvo svarbūs. Tiesiog vėl norėjo patirti tą jaudulį kaip tada, kai abu su Piteriu, neturėdami jokio pradinio kapitalo, vedami vien idėjos ir įkvėpimo, iš nieko sukūrė įmonę.

Norėjo sužinoti, ar sugebės dar kartą nuveikti tokį darbą. Be to, norėjo kai ką įrodyti sau ir Kemdenams, – kad jis jiems netgi labai priklauso ir yra vertas titulo, atiteksiančio jam po senelio mirties. Kad bus garbingas Daringamo dvaro baronetas.

Jis prisiminė nevilties kupiną Ralfo veidą per paskutinį susitikimą. *Pasirūpink tu, Benai. Prašau tavęs.* Tai buvo pavedimas, ir nors Benas ilgai nenorėjo to pripažinti, visgi negalėjo nekreipti dėmesio į paskutinį tėvo prašymą.

– Be to, pažadėjau Ralfui, – jis truktelėjo pečiais. – Noriu pamėginti imtis šio šeimos reikalo.

Jam buvo nelengva tai pripažinti, tiesą sakant, jis laukė, kad Piteris, kurio šeima nelabai domino, tik paniekinamai sušnopuos. Bet Piteris jį tik nužvelgė, ir Benas pastebėjo, kad draugo akyse sekundėlę blykstelėjo supratimo kibirkštis. Tačiau kone iškart ją vėl išstūmė skeptiškas žvilgsnis.

– O kaip tu visa tai įsivaizduoji? Kaip tai turėtų vykti?

Benas iškvėpė.

– Aš juk tau jau aiškinau: savo dalį parduosiu įmonei – suprantama, už deramą kainą. Be to, atsikratysiu ir buto, tuo kaip galima greičiau turės pasirūpinti koks tarpininkas. Šiais pinigais apmokėsiu kreditą, kurio iš Kemdenų reikalauja bankas. Už tai Kemdenai perrašys Daringamo dvarą man.

– Ir ką gi tu rengiesi su juo daryti? – nirdamas pasiteiravo Piteris. – Dieve mano, Benai, betgi tas dvaras visiškai nusigyvenęs.

– Tiesa. Bet aš ketinu jį pertvarkyti – ir žinau, kaip.

Šis sumanymas Benui subrendo dar tada, kai sužinojo apie prastą finansinę dvaro būklę, tačiau šiek tiek užtruko, kol sau prisipažino, kad pats nori jį įgyvendinti.

– Kai ką būtina reorganizuoti, bet aš tikrai įžvelgiu dvaro galimybes.

Piteris kilstelėjo antakius.

– Ir Kemdenai su tuo sutinka?

– Jie neturi kito pasirinkimo. Jeigu aš neperimsiu dvaro, jis neišvengiamai bus parduotas iš varžytinių, – Benas gūžtelėjo

pečiais. – Manau, aš esu jiems geresnis pasirinkimas nei koks nepažįstamas žmogus.

– Tai ne pasirinkimas, Benai, tai beprotybė, – užginčijo Piteris. – Tu nori pertvarkyti tą griūvančią lūšną? Įdomu, kaip? Juk šis paminkloaugininkų globojamas istorinis pastatas yra pati tikriausia statinė be dugno, – jis paniekinamai purkštelėjo. – Dieve mano, atsitokėk, Benai! Tu ne dvarininkas, tu – verslininkas, ir tau tikrai nereikia užsikrauti tokios naštos. Tau nieko neišeis, tu galiausiai liksi tuščiom rankom.

Benas kiek padvejojo ir nebe pirmą sykį sau uždavė klausimą, ar tik jis nesumenkina rizikos. Suprato, kad tai pavojingas dalykas, jeigu nesusidoros, padariniai bus rimti – ne vien jam, bet ir Kemdenams. Bet juk susidorodavo su viskuo, ko tik imdavosi. Tai kodėl šįkart turėtų būti kitaip?

– Tiesiog atsiskaityk su manimi, o tada matysim, – perpykęs mestelėjo jis.

Piteris ilgai tylėjo. Benas matė, kaip jis su savimi kovoja. Bet galiausiai linktelėjo.

– Gerai jau, patrakęs užsispyrėli, – suniurnėjo Piteris. – Sutinku. Tačiau tik su viena sąlyga.

Benas, jau pradėdas su palengvėjimu šypsotis, vėl surimtėjo ir išklusė netikėto draugo pasiūlymo.

Keitė stovėjo svetainėje priešais didžiulį langą ir žvelgė į Centrinį parką. Prabangus Beno butas buvo dešimtame aukšte, ir esant kitokioms aplinkybėms ji būtų mėgavusis gražiu vaizdu, atsiveriančiu į rudeniškai nusidažiusias medžių viršūnes, saulės šviesoje tviskančias geltonais ir oranžiniais atspalviais. Tačiau šiuo metu buvo pernelyg susinervinusi, todėl nususuko ir grįžo prie plačios, patogios odinės sofas, svarbiausio svetainės baldų. Svetainė buvo įrengta labai šiuolaikiškai, kaip ir visa kita bute, – prabangiai ir elegantiškai, bet kartu patogiai, su paprasto dizaino baldais ir nedaug aksesuarų. Benas pasakojo šitą

reikalą pavedęs interjero dizainerei, ir rezultatas Keitei patiko. Tikrai. Ir vis dėlto...

Keitė nebūtų galėjusi žodžiais išsakyti, kas ją čia trikdė. Ko gero, ne pats butas, bet tai, kaip jis skiriasi nuo mažo jos namelio Soltersende. Arba nuo Daringamo rūmų su jų senienomis ir tradicijomis, kur Benas ketina įsikurti, kai jie grįš į Rytų Angliją. Ar jis ten jausis tikrai gerai, pratęs prie kitokios aplinkos?

Ji neįstengė ilgai apie tai galvoti, vis sugrįždavo baimė, kanikinanti ją jau dvi valandas, – nuo tada, kai Benas išėjo pasikalbėti su Piteriu.

Keitė atsiduso, vėl atsistojo ir grįžo prie lango. Kurgi jis taip užtruko? Ar tai geras ženklas, kad pokalbis su Piteriu taip užsi-
tęsė, o gal tai reiškia, jog atsirado kokių nemalonumų?

Aišku, kad jų rasis, pamanė ji. Piteris labai įtūžo išgirdęs, kad Benas priėmė sprendimą likti Rytų Anglijoje ir perimti Daringamo dvarą. Ir kalbėdamasis su Benu savo nuomonės jis tikrai neslėps. Nori žūtbūt įkalbėti, kad Benas nepalikėtų įmonės, ir neabejotinai darys viską, kad tik jį sulaikytų.

Keitė sukryžiuo rankas ir patrynė žastus, nes staiga pasijuto žvarbstanti.

O jeigu Benas visgi apsigalvos? Tada ji galėtų likti su juo tik persikėlusį į Niujorką. Jeigu tai išties būtina, Keitė buvo tam pasirengusi, – galų gale veterinarijos gydytojų reikia ir čia, ji tikrai susirastų naują darbą. Bet žvelgdama žemyn į milžinišką miestą su milijonais gyventojų prisipažino, kaip sunku jai būtų prisitaikyti prie šios aplinkos. Benas jaučiasi tikriausiai panašiai. Tiesiog jų abiejų gyvenime nėra vieno bendro vardiklio. Vienam iš jų teks atsisakyti visko, kas pažįstama ir miela, ir be jokių garantijų, kad galiausiai viskas susitvarkys...

Ji staigiai atsisuko išgirdusi garsus prie buto durų. Iš karto puolė į koridorių ir išvydo įeinant Beną.

– Na, kaip? Ką pasakė Piteris?

Benas įmetė buto raktus į nedidelį dubenėlį ant spintelės šalia durų. Paskui apkabino Keitę ir prisitraukė ją prie savęs.

– Jis perka iš manęs mano dalį, – atsakė jis, bet šypsojosi ne taip spinduliuodamas, kaip ji tikėjosi.

– Taip paprastai ima ir perka? – pertraukė ji. – Kiek pažįstu Piterį, jis neabejotinai užkūrė tau tikrą pragarą, ar ne?

Benas atsiduso.

– O taip, jis pasistengė, gali būti tikra. Bet galiausiai su tuo susitaikė ir sutiko.

Keitė įdėmiai stebėjo jo veidą, sekundę jai net pasirodė, kad vyras vengia jos žvilgsnio. Tačiau jis vėl ėmė šypsotis, šįkart šiek tiek pašaipiai.

– Negi tu dėl to abejojai?

– Ne.

Keitė sunėrė rankas jam ant kaklo ir pažvelgė į jį: šviesūs rusvi plaukai, raiškūs, tokie pažįstami bruožai ir tamsiai pilkos akys, ji išsyk jose paskendo. Buvo be galo jį įsimylėjusi ir labai norėjo tikėti, kad bendrai jų ateičiai nebeliko jokių kliūčių. Visgi baimės, kad jis pernelyg smarkiai rizikuoja, atsikratyti nepajėgė.

– O ar tu tikrai esi pasiryžęs taip pasielgti? – turėjo dar kartą paklausti, nes žingsnis, kurį jis rengėsi žengti, buvo labai svarbus. – Ar esi visiškai dėl to tikras?

Beno akyse šmėstelėjo šešėlis, akimirką aptemdęs veidą. Bet vos tik ji spėjo pagalvoti, ką tai galėtų reikšti, jis vėl nusišypsojo ir ją apkabino.

– O tu – ar tu tikra, kad nori pamėginti su manimi gyventi? – atsakė jis klausimu, ir tik tada, kai ji laiminga patvirtino, jai dingtelėjo, kad jis neatsakė į jos klausimą.

Bet tada jis palinko į priekį, ir jų lūpoms susilietus ji pamiršo tą silpnutę ją apėmusią abejonę. Giliai atsidususi prigludo prie jo ir nusprendė ne visada į kiekvieną jo žodį žiūrėti taip rimtai.

Mudu tik turime laikytis drauge, pamanė Keitė ir aistringai atsakė į jo bučinį. Tada jokių nesėkmių neištiks.